

SKORPKORG, m. 2. Korg att lägga skorpor uti.

SKORPNA, v. n. 1. Öfverdragas med skorpa. — *Skorpnande*, n. 4.

SKORPSTEN, m. 2. Se *Stalaktit*.

SKORRA, v. n. 1. 1) Illa uttala vissa konsonanter, isynn. R. — 2) (om ljud) Låta sträfit, illa, likt en som skorrar i uttalet. — *Skorrande*, n. 4. o. *Skorrning*, f. 2.

SKORRIG, a. 2. Som skorrar. *S. stämma*. **SKORSTEN**, skårrstén, m. 2. (af gamla ordet *Skior*, eld; betydde ursprungl.: Eldstad) Muradt rör, hvarigenom röken ifrån en eller flera eldstäder går ut igenom taket. Säges isynn. om den del deraf, som är synlig utanpå ett tak.

SKORSTENSELD, skårrstenseld, m. 2. Se *Soteld*.

SKORSTENSFEJARE, m. 3. En, hvars yrke är att rena skorstenar ifrån sot. [— fejjare.]

SKORSTENSHUF, m. 2. pl. — *hufvar*. Huf, som anbringas på en skorsten, för att röken bättre må dragas ut.

SKORSTENSPIPA, f. 1. ell.

SKORSTENSRÖR, n. 3. Det murade rör, som går ifrån en eldstad till en skorsten.

SKORSTENSOT, n. sing. Sot, som ifrån röken afsätter sig i en skorsten.

SKOSKAF, n. 5. Skaf på foten, förorsakadt af trånga skodon.

SKOSMÖRJA, f. 1. Smörja, hvarmed skodon smörjas, för att göra dem mjuka och skydda dem mot väta.

SKOSPIK, m. 2. Kort spik med breda hufvuden, hvarmed sulorna på grofva skodon beslås.

SKOSPILTA, f. 1. Se *Nödspilla*.

SKOSPÄNNE, n. 4. Spänne, hvarmed en sko tillspännes öfver foten.

SKOSVÄRTA, f. 1. Svärta, hvarmed skodon svärtas.

SKOT, n. 3. (skepp.) Ett tåg, som är fastgjordt i ett segels undre hörn, för att dermed fästa detta i en viss ställning.

SKOTA, v. n. 4. (sjöt.) Hala i ett skot.

SKOTHORN, n. 3. (sjöt.) Det undre hörn af ett segel, i hvilket ett skot är fästadt.

SKOTRASA, f. 1. Trasa, som begagnas till skodons aftorkande.

SKOTRÅD, m. sing. Sådan slags tråd, som begagnas af skomakare.

SKOTRÅNG, n. 3. Klämning af trånga skodon.

SKOTT, n. 5. (af *Skjuta*) 1) Aflossning, afskjutning af ett skottvapen. *Fienden oroades med s. både af pilbågar och skjutgevärf. Skjuta, affyra, aflösa ett s. Ett s. lossades, hördes. Knallen af ett s.* — Bildar flera sammansättningar, såsom: Pil-, Böss-, Gevärs-, Pistol-, Kanonskott. — 2) Laddningen i ett gevär. *Ett s. krut, hagel. Ett s. löst krut. Taga s-et ur en bössa. Blifva träffad af ett s. Han fick ett s. i benet.* — 3) (jäg.) a) Skjutet djur. *Han hemkom med tre s. i väskan.* — b) Den i lagen fastställda värderingen af skjutna rofdjur. *Vargen svarar emot 9 s.* — 4) (skepp.) Plank- eller brädvägg inuti ett fartyg. — 5) Benämning på de årligen utskjutande unga qvistar på träd och buskar; äfv. ny stam, nytt stånd, ny stjelk, som uppskjuter ifrån roten på sidan om den gamla; äfv. ny gren, som utskjuter på hornen af vissa djur, t. ex. hjorthorn. *Skjuta s.*, framalstra sådana unga qvistar &c. *Rensa bort onödiga s.* — Se f. 3. *Sidoskott, Rotskott, Vattskott.* — 6) (sjukdom) Se *Trollskott*.

SKOTTA, v. a. 1. (af *Skjuta*) Med skofvel kasta, undanföra. *S. snö. S. ren vägen. S. af, bort, upp, se Afskotta, &c. S. ihöp, undan.* — *Skottande*, n. 4.

SKOTTAFLA, f. 1. 1) Tafla, hvarpå skjutes till måls. — 2) (fig. fam.) Mål för spe, åtlöje, o. s. v.

SKOTTBOM, m. 2. pl. — *bommar*. Bom, som går att skjuta för en port, dörr, o. s. v.

SKOTTBRÅDE, n. 4. Löst bråde, som går att skjuta fram och tillbaka, upp och ned, t. ex. på en sopkärra.

SKOTTBÖLD, m. 3. Se *Trollskott*.

SKOTTDAG, m. 2. Öfverskottsday, som tillsättes i skottår (d. 29 Febr.)

SKOTTFRI, a. 2. Som ej kan träffas, genomträngas eller skadas af skott; säker för skott; utom skotthåll.

SKOTTFÖNSTER, n. 3. Fönster, som går att skjuta fram och tillbaka, i fals eller ränna.

SKOTTGATA, f. 1. Rak, bred öppning, som, vid andjagt, med lie göres i vass, för bekvämlighet vid skjutningen.

SKOTTGLUGG, m. 2. eller

SKOTTHÅL, n. 3. Glugg, hål, anbragt, för att derigenom aflösa skott.

SKOTTHÅLL, n. 3. Skjut- eller kastvidd för skottvapen. *Vara i ell. inom s.*, så nära, att man kan träffas af skott. *Vara inom s. för fästningens kanoner*, kunna träffas af dem. *Vara utom s.*, ej kunna träffas af skott.

SKOTTKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar*. 1) Kolf i lås. Jfr. *Kolf*, 2. — 2) Ett slags grof, tung pil, som fordom brukades att skjuta med. — 2) (fig. fam.) Stickord, speglosa, glåpord. *Ge en s-var.*

SKOTTKÄRRA, f. 1. Liten kärra att föra jord o. d. uti, lik en stor låda, med ett hjul framtill och baktill tvenne handtag, hvarmed den skjutes framåt. *Skjuta s-n. Boriföra jord i s.*

SKOTTLINIE, skåttli'nje, f. 3. Den linie, som ett afskjutet föremål beskriver i luften.

SKOTTLUCKA, f. 1. Lucka, som går att skjuta fram och tillbaka i fals eller ränna.

SKOTTLÅDA, f. 1. Låda, som går att skjuta in. Det samma som Draglåda.

SKOTTMÅL, n. 3. Mål för skjutning.

SKOTTMÅNAD, m. 3. Den månad i året, hvaruti, vid infallande skottår, sjelfva skottdagen inskjutes. Februari månad.

SKOTTNING, f. 2. Görömalet, då man skottar. **SKOTTNÄT**, n. 3. Ett slags nät, som med nästång utskjutes i vinkel, hvarefter man ifrån motsatta sidan pulsar fisken in uti detsamma.

SKOTTNÄTJA, v. n. 1. Fiska med skottnät.

SKOTTPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar, som erhållas till belöning för faldt villebråd, skadellert rofdjur.

SKOTTSJUKA, f. 1. Se *Trollskott*.

SKOTTSPOLE, m. 2. pl. — *spolar*. (väf.) Litet redskap af hårdt trä, smalt, långt och väl glättadt, i hvars öppning spolen med inslagsgarnet fästes, och som vid väfningen kastas fram och åter genom den vinkelöppning, som öfver- och underskottets ränningstrådar vid trampningen bilda med hvarandra. Kallas äfv. Sköttel.

SKOTTSTOL, m. 2. 1) Ett slags bandväfstol. — 2) Se *Skjuttol*.

SKOTTSTÄLLA, v. a. 2. *S. en kanon*, uppsöka och utmärka sigtpunkterna derpå. *S. en bössa*, rikta dess skjutning genom att ställa sigte och korn så, att skottet, på ett gifvet afstånd, träffar målet. — *Skottställning*, f. 2.